

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. JMK 89558/2020, sp. zn. S-JMK 77745/2020 OSPŽ, v řízení o návrhu žalobce na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33 A 54/2020 Městskému soudu v Praze,

t a k t o :

- I. Soudci specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Brně **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 33 A 54/2020.
- II. Návrh žalobce na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33 A 54/2020 jinému soudu **se zamítá**.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 21. 9. 2020 u Krajského soudu v Brně žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Slavkov u Brna ze dne 4. 5. 2020, č. j. SC/31117-20/13474-2019/Kac, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 8. 4. 2019 v 11. 15 hod. ve Slavkově u Brna, na ulici Boženy Němcové, vykřikoval, že „*policie je mafie a strážníci i policie jsou všichni stejná banda a zkorumpovanci*“, čímž znevážil postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za tento přestupek byl žalobci podle § 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložen správní trest napomenutí a dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Dne 20. 10. 2020 podal žalobce u Nejvyššího správního soudu návrh na přikázání věci Městskému soudu v Praze (delegaci nutnou) ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádní správní (dále jen „s. ř. s.“) (žalobce nesprávně odkázal na § 12 o. s. ř.; pozn. soudu). Tento návrh odůvodnil tím, že vedení krajského soudu má vůči žalovanému (myšleno zřejmě žalobci; pozn. soudu) nepřátelský vztah, neboť jej úmyslně krivě obvinilo, že opakovaně závažným způsobem ruší jednání soudu, čímž měl spáchat přečin pohrdání

soudem podle § 336 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Za důkaz označil spis Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 182/2019. Dalším důvodem pro delegaci má být skutečnost, že vedení krajského soudu rozeslalo jím řízeným okresním soudům přípis, v němž nabádá k trvalému vyloučení žalobce coby zmocněnce ze všech řízení, viz přípis ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. Spr 199/2020. Vedení krajského soudu dle žalobce též kryje nezákonné jednání soudců tohoto soudu a má právní zájem na tom, aby se nedomohl spravedlnosti. K tomu odkázal na své stížnostní spisy vedené u Krajského soudu v Brně. Dalším důvodem pro delegaci a vyloučení soudců senátu 33 A z projednávání a rozhodování věci sp. zn. 33 A 54/2020 je, že celý správní úsek Krajského soudu v Brně, tedy senáty 29 A, 30 A, 31 A dlouhodobě upírají žalobci právo na veřejné jednání u podaných správních žalob a na zákonného soudce. Posledním důvodem má být skutečnost, že ve věci nejedná zákonný soudce.

[3] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[4] Ustanovení § 8 odst. 3 věta třetí s. ř. s. stanoví, že má-li předseda soudu za to, že není dán důvod podjatosti soudce, nebo týká-li se věc předsedy soudu, rozhodne o vyloučení Nejvyšší správní soud usnesením, a jde-li o soudce, Nejvyššího správního soudu, jiný jeho senát.

[5] Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

[6] Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. pak stanoví, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

[7] Dle § 12 odst. 1 o. s. ř. nemůže-li příslušný soud o věci jednat, protože jeho soudci jsou vyloučeni (§ 14, § 15 odst. 2 a § 16a), musí být věc přikázána jinému soudu téhož stupně.

[8] Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu žalobce na přikázání věci sp. zn. 33 A 54/2020 Městskému soudu v Praze, musel se zabývat návrhem, který žalobce učinil v podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 11. 2020, a to v návaznosti na poučení o složení senátu Nejvyššího správního soudu, který bude ve věci rozhodovat, včetně toho, že ve lhůtě jednoho týdne může podat námitku podjatosti. Žalobce totiž podal návrh na přikázání věci sp. zn. Nad 157/2020 podle § 12 o. s. ř. Jako důvod uvedl, že vedení i předsedové senátů Nejvyššího správního soudu kryjí nezákonné jednání soudců nižších stupňů či svých kolegů tím, že dlouhodobě upírají žalobci ústavní

pokračování

právo na přístup k soudu a veřejné jednání nejen u tohoto soudu. Tím prokazují, že mají právní zájem na tom, aby se žalobce nedomohl zákonnosti a spravedlnosti. Jako důkazy navrhl své stížnostní nebo žalobní spisy vedené u Nejvyššího správního soudu, Krajského soudu v Brně a Městského soudu v Praze.

[9] Předně je třeba uvést, že žalobce nesprávně odkazuje na § 12 o. s. ř., jenž upravuje přikázání věci jinému soudu (delegaci nutnou) v civilních řízeních. I přes tuto nepřesnost je z obsahu jeho podání zřejmé, že podává návrh na delegaci nutnou ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s.

[10] Z formulace § 9 odst. 1 s. ř. s., a ostatně i z žalobcova návrhu, je zřejmé, že základem pro přikázání věci je vyloučení soudců pro podjatost podle § 8 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, čj. Nad 8/2019 - 65, č. 4062/2020 Sb. NSS, např. body 49 a 50). Obsahově se vlastně jedná o kombinaci námitky podjatosti a návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu (viz usnesení NSS ze dne 25. 11. 2020, čj. Nao161/2020-23). Žalobce tedy uvádí důvody podjatosti v podstatě všech soudců Nejvyššího správního soudu a namítá tzv. systémovou podjatost. To jasně vyplývá z toho, že žalobce nenamítá podjatost konkrétních soudců, resp. nežádá jiné složení rozhodujícího senátu v rámci Nejvyššího správního soudu, nýbrž přikázání věci soudu jinému.

[11] Jak však plyne z výše citovaných ustanovení s. ř. s., právní úprava nepočítá s přikázáním věci, jejíž rozhodnutí je ve věcné působnosti Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví (čl. 91 odst. 1 ústavy a § 12 odst. 1 s. ř. s.), jinému soudu. Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje jen a pouze přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu. Nelze tedy jinému soudu přikázat věc, o níž rozhoduje Nejvyšší správní soud.

[12] Uvedené má svojí elementární logiku, neboť jak již uvedl rozšířený senát v usnesení čj. Nad 8/2019-65 „soudci NSS takto ‚systémově‘ být vyloučeni nikdy nemohou (což plyne z podstaty věci, neboť NSS žádným jiným soudem být zastoupen nemůže, srov. k tomu např. rozsudek ESLP ze dne 20. 11. 2012 *Harabín proti Slovensku*, č. 58688/11, § 139, který se odvolává též na *Bangalorské principy soudcovského chování a jejich ‚doktrínu nezbytnosti‘*)“. Proto nikdo jiný než soudci Nejvyššího správního soudu nyní projednávanou věc rozhodnout nemůže a musí tak učinit tito soudci. Pokud by totiž nemohli rozhodovat žádní soudci Nejvyššího správního soudu, došlo by ve svém důsledku k zakázanému odepření spravedlnosti (k tomu analogicky usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11).

[13] Již jen nad rámec výše uvedených objektivních a obecných důvodů, proč nelze věc přikázat jinému soudu, lze uvést stručně též důvody konkrétní. Žalobcova námitka podjatosti je velmi obecná. V souladu s § 8 odst. 5 *in fine* s. ř. s. byla nicméně předložena jinému senátu zdejšího soudu, který usnesením ze dne 28. 1. 2021, č. j. Nao 187/2020 - 20, rozhodl, že soudci 4. senátu Nejvyššího správního soudu JUDr. Jiří Palla, Mgr. Aleš Roztočil a Mgr. Petra Weissová nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Nad 157/2020.

[14] Nejvyšší správní soud proto návrh žalobce nepředkládal jinému orgánu k rozhodnutí, jehož ani není, a zabýval se jím sám, přičemž z předestřených důvodů (nemožnost přikázání věci náležející do rozhodovací pravomoci Nejvyššího správního soudu) jej nelze pokládat za návrh na přikázání věci ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud se tedy zabýval návrhem žalobce na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Brně sp. zn. 33 A 54/2020 Městskému soudu v Praze.

[16] Předně je nutno uvést, že rozhodnutí o vyloučení soudce z uvedených důvodů představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci lze jen výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, čj. Nao 19/2003 - 16).

[17] Pohledem výše uvedeného východiska pak Nejvyšší správní soud hodnotil návrh žalobce na přikázání věci, resp. tam uvedené jednotlivé důvody.

[18] Část uváděných důvodů pro delegaci (viz bod [2] výše) má charakter námitek systémové podjatosti, neboť míří proti vedení krajského soudu, resp. jeho postupu vůči žalobci. Námitky směřované proti vedení krajského soudu jako orgánu státní správy však nemají a ani mít nemohou přímý a konkrétní vztah ke členům rozhodujícího senátu 33 A (viz např. usnesení rozšířeného senátu č. j. Nad 8/2019 - 65). Vedení soudu totiž nevstupuje do nezávislé rozhodovací činnosti rozhodujících soudců, členů senátu. Nadto žalobce ani netvrdí, že by mezi namítaným postupem vedení soudu a samosoudcem senátu 33 A existoval jakýkoli vztah zakládající alespoň možnost podjatosti. Jinými slovy žalobce neuvádí, jak by se mohl namítaný postup vedení soudu dotýkat rozhodování věci sp. zn. 33 A 54/2020. Žalobce už vůbec netvrdí další okolnosti, které vyvolávají oprávněné (myslitelné) pochybnosti o nepodjatosti všech soudců správního soudu na základě samotné povahy projednávání věci či z jiných vážných důvodů (viz výše citované usnesení rozšířeného senátu, bod 54). Obecný odkaz na jeho stížnostní a soudní spisy na uvedeném nic nemění (k tomu srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a na něj navazující judikaturu). Námitky žalobce směřující proti vedení krajského soudu proto nemohou ani myslitelně založit pochybnosti o podjatosti samosoudce senátu 33 A ve smyslu § 8 s. ř. s., protože není naplněna základní podmínka pro přikázání věci podle § 9 odst. 1 s. ř. s, totiž že z důvodu vyloučení soudců nelze sestavit senát.

[19] K údajnému křivému obvinění žalobce z přečinu pohrdání soudem lze jen nad rámec uvedených úvah stručně uvést, že z návrhu není zcela zřejmé, zda vedení krajského soudu na žalobce podalo přímo trestní oznámení. Nicméně to není rozhodující, neboť podjatost soudce nelze podle Ústavního soudu dovodit ani z faktu, že by přímo tento soudce podal trestní oznámení na účastníka řízení, byť z pozice orgánu státní správy (viz usnesení ÚS ze dne 4. 8. 2004, sp. zn. IV. ÚS 67/04, a usnesení NSS ze dne 21. 2. 2007, č. j. Nao 14/2007 - 26). V nyní projednávané věci žalobce uvádí, že jej ze spáchání přečinu

pokračování

„obvinilo“ vedení krajského soudu, tedy orgán státní správy, jenž nevstupuje do nezávislé rozhodovací činnosti nestranně rozhodujících soudců, jak již bylo jednou konstatováno.

[20] Zbylé dva důvody směřují na samotného samosoudce senátu 33 A (viz bod [2] výše). Prvním z nich žalobce dovozuje podjatost uvedeného soudce ze skutečnosti, že celý správní úsek krajského soudu dlouhodobě upírá žalobci právo na veřejné jednání u podaných správních žalob a na zákonného soudce. Pokud pak dle § 8 odst. 1 věty poslední s. ř. s. nejsou důvodem k vyloučení soudce okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech, tím spíše takovým důvodem není skutečnost, že v jiných věcech rozhodovali jeho kolegové. Ani tato námitka proto nemůže založit pochybnosti o nepodjatosti samosoudce senátu 33 A.

[21] Poslední důvod, že ve věci objektivně nejedná zákonný soudce, je natolik obecný a stručný, že jej nelze považovat za námitku podjatosti, jak ji vymezuje § 8 odst. 5 věta čtvrtá s. ř. s. (*Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována*), resp. důvod pro přikázání věci jinému soudu.

[22] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal podjatost žádného ze soudců specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Brně ve vztahu k věci vedené pod sp. zn. 33 A 54/2020, nemohl tuto věc přikázat Městskému soudu v Praze, jak požadoval žalobce, ani jinému krajskému soudu.

[23] S přihlédnutím ke shora uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem č. I. tak, že soudci specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Brně nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 33 A 54/2020. V návaznosti na to pak výrokem č. II. zamítl návrh žalobce na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33 A 54/2020 jinému soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu